

22 квітня — 112 років від дня народження вождя світового пролетаріату Володимира Ілліча Леніна

За інженерні кадри

Газета видається

з лютого 1981 року.

ОРГАН ПАРТКОМУ, ПРОФКОМУ, КОМІТЕТУ ЛКСМУ
ТА РЕКТОРАТУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 16 (53)

Виходить раз на тиждень.

П'ятниця, 23 квітня 1982 року.

Ціна 1 коп.

В. І. ЛЕНІНУ ВІД БЕРНАРДА ШОУ

В особистій бібліотеці В. І. Леніна, що зберігається в його робочому кабінеті і квартирі в Кремлі, серед 10 тисяч друкованих видань є книги, які являють собою інтерес і безперечно цінність. Їх тільки 500. Вони складають розділ «Дарчої літератури». В нього увійшли не тільки книги, але й альбоми, журнали, які були надіслані В. І. Леніну в дар. Часто надходили в кремлівську квартиру книги-подарунки з-за рубежу.

Серед книг, подарованих зарубіжними авторами, є книга відомого англійського драматурга-сатирика Бернарда Шоу «Назад до Мафусаїла», яку автор надіс-

лав В. І. Леніну з таким написом: «Леніну, єдиному державному діячу Європи, якому властивий талант, характер і знання, що відповідають його посаді. 16 червня 1921 р. від Бернарда Шоу».

Бернард Шоу не був особисто знайомий з Володимиром Іллічем, але з великою повагою і неприхованим захопленням ставився до самої особи вождя трудящих мас, вважав його єдиною у світі «людиною, яка підноситься над іншими, людиною, яку можна поставити в один ряд лише з небагатьма, але і в ряду цих небагатьох Ленін на голову вищий за інших».

Л. ШЕСТАКОВА.

□ ПРЕС-ЦЕНТР СУБОТНИКА □

В справжнє свято комуністичної праці перетворився суботник у Вінницькому політехнічному інституті. Роботи велися злагоджено і ритмічно. Викладачі і студенти дружньо працювали на будівництві та впорядкуванні території інституту. На знімку нашого кореспондента Олександра Суворова зафіксовано групу політехніків в останній день суботника — 17 квітня.

СЛОВО ПРО ЛЕНІНА

Все життя товариш Ленін присвятив одній меті — знищити повністю, в усіх проявах, навіть самих замаскованих і прихованих, рабство. Все, що допомагало, вело до знищення нерівності, поневолення, знаходило у Володимирі Іллічі самого палкого прибічника; все ж те, що зрощувало, зміцнювало, захищало рабство, мало в ньому могутнього противника, — з рабством він вів боротьбу не на жи-

віт, а на смерть. Ось чому Леніна так ненавидять пригноблювачі усіх народів, — в його особі вони мають противника, з яким не укладеш за спиною народу збитковий для народу договір. І не купиш ніякими приладами світу, бо він далекий від цих принад, ним володіла одна пристрасть всецільно і непохлибно — «Геть рабство!»

М. КАЛІНІН.

Є люди, значення яких не досягнеш словом...

Ось такою людиною не тільки для Росії, а й для всього світу, для всієї нашої планети є Володимир Ілліч. Я думаю, що скільки б не говорили про

нього красивих слів, нам не зобразити, не окреслити те глибоке значення, яке має його робота, яке має його енергія, його проникливий розум для всього людства, не тільки для нас.

О. ГОРЬКИЙ.

ЛЕНІНСЬКІ СТИПЕНДІАТИ

КРИЛА ПЕРЕМОГИ

Доц зірвався раптово. Власне, його чекали ще зранку, коли важкі, свинцеві хмари обложили небо. Але піднявся вітер, і більшість учасників чемпіонату країни з багатоборства ІПО з полегшенням зітхнули. Їм залишався останній вид — крос. А бігти мокрою трасою набагато важче, ніж звичайною. Та вітер розігнав хмари не змів. Доц з кожною хвилиною посилювався. І барвисті майки учасників змішувалися до сплину.

А події на трасі розгорталися драматично. Всі ці дні збірні Російської Федерації та України йшли нога в ногу. Остаточно долю першого місця мав визначити крос. А тут же цей нікому не потрібний доц, Валентина Ляндебурська уважно стежила за діями своїх подруг по збірній. Ось стартувала Ірина Костюченко. Легка атлетика її улюблений вид. Та й фізичні дані у неї саме підходять до кросу. Але волога земля підступна. Тут не розженешся.

Всі члени команди збірної на фініші. А спортсменки уже наближаються до переможної прямої. Важко їм даються останні метри. Раптом Ірина наважується на ривок. Зібравши всі сили, вона першою відчуває на грудях фінішну

стрічку і... потрапляє в обійми друзів.

Ще відчувачи підбадьорливий потиск Ірининої руки, Валя виїхала на старт. Доц потихеньку вищував. Але це не рятувало становища — земля встигла розмокнути. Постріл судді-стартера ніби штовхнув у спину учасниць забігу. Нині головне — обрати правильну позицію. І витримати темп. Перші десятки метрів на диво даються легко. Воно й зрозуміло: сили у всіх є. Траса позначиться пізніше, коли підступна втома буде намагаться пов'язати ноги, коли бракуватиме легеньким кисню. І це буде не лише перевіркою сил, а й характеру.

У Валентини Ляндебурської він є. Не кожен зможе сім років підряд відвідувати одну й ту ж секцію. Особливо тоді, коли результати ніяк не зростають, і розчарований тренер уже обминає тебе своєю увагою. Вона ж з третього по десятий клас змогла домогтися лише другого розряду.

Пізніше, під час навчання в технікумі, випробувала свої сили у багатоборстві ГПО. Але тоді ним не захопилася, хоча й виконала норматив кандидата у майстри спорту. Її більш вабили плавання, баскетбол.

Лише коли поступила до політехнічного інституту на факультет автоматики та обчислювальної техніки, вона поставилася до комплексу ІПО більш серйозно. Вже на третьому курсі Валентину зарахували кандидатом до збірної республіки. Потім ось цей чемпіонат країни.

Валя приїхала на нього з чемпіонату СРСР з морського багатоборства, де стала чемпіонкою в командному заліку і вперше виконала норматив майстра спорту. Не встигли її, Ленінського стипендіата, привітати друзі в інституті з спортивним успіхом, як прийшов виклик на підготовчий збір. За два тижні вона не встигла перебудуватись настільки, щоб розраховувати на нагороди. Адже у морського багатоборства своя програма. Але очки, здобуті, тут, на трасі, ідуть до командної скарбниці.

До фінішу вже недалеко. Гаряче пульсує жила на скроні, вчашається дихання. Спортсменки розтягнулися по трасі, Валентина в числі лідерів.

«Вперед!» — наказала собі Валентина. І вона прискорює свій біг. Ось недалеко вже й фініш. Знайомі обличчя друзів. Валентина відривається від суперниць і першою перетинає лінію фінішу. А далі все немов уві сні. Вона навіть не чула слова судді-інформатора. А вони були приємні.

— В забігу перемогла Валентина Ляндебурська з команди України.

В. БРЕДУН.

Ленінські уроки

На першому курсі відбулись Ленінські уроки, присвячені 112-й річниці з дня народження творця нашої держави, вождя трудящих всього світу В. І. Леніна. Багато сил доклали вик-

ладачі кафедри історії КПРС, щоб уроки пройшли на високому ідейно-теоретичному рівні, цікаво і змістовно. Приміром, у групі ІАТ-81, де викладачем історії партії молодий комуніст Л. П. Громова, з бесідою «Ленін — найлюдяніший із людей» виступила працівник читального залу кафедр суспільних наук, ветеран праці, учасниця Великої Вітчиз-

няної війни З. У. Постнікова. Вона також розповіла молоді про образ Леніна у літературі, образотворчому мистецтві, в кіно і театрі, порадила, до яких книг звернутися, щоб краще узяти про життя і діяльність Володимира Ілліча.

Н. КЛИМЕНКО,
лаборант кафедри історії КПРС.

ТЕРИТОРІЯ, закріплена за нашим інститутом, не така вже й велика: про неї аж ніяк не скажеш, що оком не охопити. І наші гості відзначають, що вона впорядкована, що хороше пройшли чистими, рівними ялинковими алеями, посидіти в тіні лип чи беріз. Звичайно, приємно це чути, але добрі хазяї повинні знати, де є «вузькі місця» і працювати над їх ліквідацією.

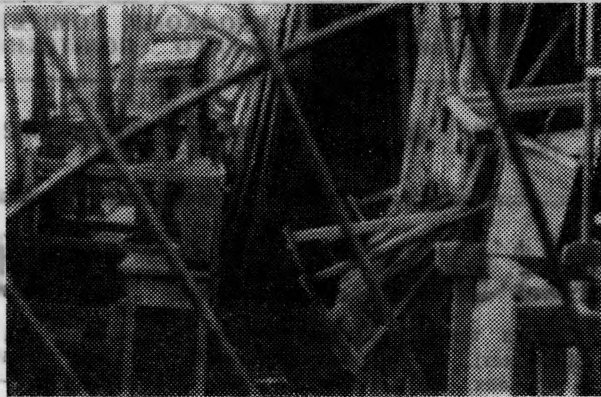
Колективу інституту ще немало доведеться попрацювати, щоб зробити територію нашого інституту справді зразково чистою. Гарно, зелені лише біля парадного входу, а зразу ж за рогом, у дворі корпусу № 1, в око впадають купа будівельного каменю, біля нього невеличкий смітник, який так і не спромоглись прибрати під час суботника. Отож, перший, навіть поверховий огляд свідчить, що не все у нас гаразд. Тому ми і пропонуємо, вам, шановні читачі, взяти заочно участь у спільному рейді головної групи народного контролю та «Комсомольського прожектора», подивитися очима народних дозорців не на парадну сторону, а, так би мовити, на інший бік медалі.

Картина не милое око. У дворі корпусу № 1 просто неба лежать труби, до того ж, не один рік. Їх м'яють теплі весняні і холодні осінні дощі, вкриває ковром снігу зима, безжально розжарює палюче літнє сон-

□ НА ПОРУКИ? ПО РУКАХ!

Другий бік медалі

СПІЛЬНИЙ РЕЙД ГАЗЕТИ, «КОМСОМОЛЬСЬКОГО ПРОЖЕКТОРА»
І ГОЛОВНОЇ ГРУПИ НАРОДНОГО КОНТРОЛЮ

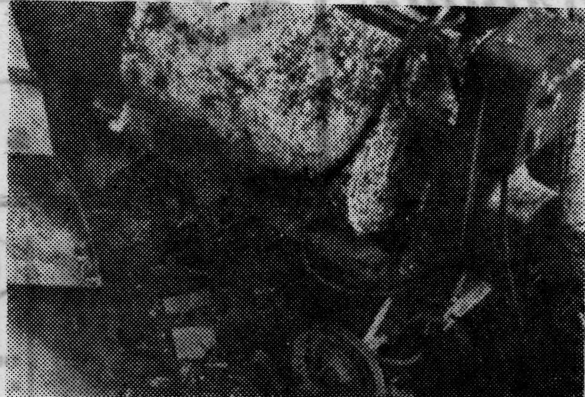

це, псує ненажерлива іржа. Зараз труби ще можна врятувати, але для цього треба «здогадатися» покласти їх під якийсь навіс. Адже мине ще деякий час і їх доведеться викинути на смітник. От вам і економне, розумне витрачання цінних будівельних матеріалів, а головне — високоефективне!

Поруч виситься, як влучно висловився один із членів рейдової бригади, пам'ятник безгосподарності — складені один на одній залізобетонні блоки. Уже мабуть забулись імена авторів цього «монумента», а господарники ніяк не протрують до нього стежку, щоб прибрати, або ще краще, пустити в ді-

ло будівельний матеріал. Чому б, скажімо, не передати їх на будівництво гуртожитку? Нехай це краплина порівняно із затратами на спорудження, та все ж кошти, витрачені на виробництво, доставку, врешті, закупку блоків будуть використані за призначенням.

Це — господарство завгоспа В. М. Жирнова. Безперечно, справ у нього багато, і вислів «крутиться, як білка в колесі» точно відповідає зовнішній стороні діяльності господарника. Розуміємо, що не менш зайняті і відповідальні працівники адміністративно-господарчої частини. І все ж насмілюся запропонувати їм відірватися на

хвилину від термінових справ і подумати, як же зберегти чи розумно використати будівельні матеріали, з якими їх підлеглі поводяться, як з непотрібом.

Народні контролери та їх помічники — активісти «Комсомольського прожектора» — чимало роблять, щоб перекрити канали втрат матеріальних цінностей. Матеріали рейду, проведеного нещодавно цими громадськими організаціями, здавалося б, повинні наразі звернути увагу керівних працівників АГЧ, партійних працівників на вказані неподобства. Учасники рейду випустили фотозагет, вона провисіла на видному місці майже два тижні, а ви-

мога головної групи народного контролю і прожектористів дати відповідь, коли виявлені недовідки будуть усунуті, лишиться незадоволеною. Отож, як мовиться, «крик у пустелі» не був почутий господарниками, зокрема, проректором по адміністративно-господарській роботі О. І. Таранухою, секретарем парторганізації адміністративно-управлінського апарату М. О. Синельником, партгрупоргом АХЧ А. Л. Добровольським. А можливо, вони зробили вигляд, що до відома їх не дійшли зауваження дозорців?

Думати так у нас є підстави. Адже не вперше газета критикує роботу господарників, а

вони ні пари з уст. Тричі народні контролери піднімали питання про необхідність налагодити в інституті роботу примусової вентиляції. І ні на один із виступів керівників АГЧ не відповіли. Роботи, виявляється, ще й не починалися, тож дозволено буде спитати у них: як ви, шановні товариші, реагуєте на зауваження народних контролерів та виступи багатотиражки?

Дивує і бездіяльність комуністів, які працюють у цьому підрозділі. Вони також крізь пальці дивляться на «творчу» працю товаришів Жирнова, Яковина, Могилювського. Отож і справа не посувається з місця.

Колектив нашого інституту славиться добрим починаннями, завзятым в роботі. Багато сил доклали викладачі, службовці і студенти, щоб рідний вуз був зразковим. На перший погляд, цього досягли. Але це тільки на перший погляд. Глибинний же рейд дозорців показав не зовсім блискучу другу сторону медалі.

Рейдова бригада: А. ТХОРІВСЬКИЙ — голова головної групи народного контролю, В. САЛІМОВСЬКИЙ — голова сектору адміністративно-господарської діяльності, В. КЛИМЧУК — голова сектору економії і бережливості, М. БОБІК — студент IV курсу РТФ.

ЩЕ В ШКІЛЬНІ роки Аліса Некрасова дуже захоплювалась математикою, особливо алгеброю, мріяла своє життя присвятити точним наукам. Вона заздрила вчителям, котрі, будучи в піонерських таборах, працювали там вожатими. Можливо, вчителькою краще

ша група на факультеті автоматики і обчислювальної техніки — найдружніша. І коли я запитала, з ким вона найбільше дружить в їх групі, Аліса відповіла з гордістю, що дружить зі всіма, що студентський колектив у них дуже дружний.

□ ПРО ТИХ, ХТО ПОРУЧ □

АЛІСА В КРАЇНІ ДРУЗІВ

статися, думала Аліса, але потім переконувала себе, що не справиться з обов'язками, не вистачить терпіння виховувати підростаюче покоління. Вирішила поступати у Вінницький політехнічний інститут. В її атестаті був лише одна четвірка — з геометрії, а з усіх інших предметів сяяли веселі п'ятірки, і тому, як ви здогадалися, вона поступила в інститут зразу ж, того ж року, коли закінчила школу. Аліса вчиться добре і тепер лише четвірки і п'ятірки в неї. Та треба не тільки добре вчитися, але й брати активну участь в громадському житті. І Аліса Некрасова саме така студентка, котра не «біжить» від громадських доручень.

За організаторські здібності її вибрали в культурно-масовий сектор, і вона з обов'язками справляється. Нещодавно брала участь в «Гуморині-82». І коли політехніки зазнали поразки, вона дуже засмувалася. Аліса вважає, що їх пор-

Коли їх курс їздив в радгосп с. Федорівки допомагати збирати яблука, всім було дуже весело. Студенти першої групи знімали там фільм і дуже було цікаво потім, коли уже повернулись у Вінницю, переглядати його. Цікаво пройшов КВБ, в радгоспі студенти випускали веселі, жартівливі газети.

Група, в якій навчається Аліса Некрасова, дуже весела, кожен тут намагається чимось розвеселити одного. А студенти зібрались серед них талановиті. Ось хоча б Володя Козлов. Він добре вміє малювати, а Ігор Федоров пише вірші, і тому, коли треба написати щось цікаве у віршованій формі або поздоровити іменинників з днем народження, то він разом з Алісою Некрасовою складає тексти.

А Оксана Патлата дуже талановита дівчина. Вона теж вчиться на четвірки та п'ятірки, як і Аліса. Всі вважають її якоюсь незвичайною, особливою дівчиною. Встигає Оксана займатися й в танцювальному гуртку. Як і Тоня Білик, вона вміє добре грати на гітарі, так

що їм навіть деякі хлопці заздять. Оксана завжди життєрадісна, чесна, вона не вміє сумувати. А Олена Коваль вміє бути не тільки серйозною, але і веселою. Аліса Некрасова сказала, що з Оленою їй завжди цікаво: і разом повеселитися можна і разом готуватися до екзаменаційної сесії. Аліса дружить не тільки з Оленою, але і з іншими. Така говірка вона і слава дівчина, дуже життєрадісна.

В їхній групі, крім неї, ще дванадцять дівчат і тринадцять хлопців, і вона з усіма дружить. Вчиться в їх групі Діма Лостенко, котрий завжди готує програми для факультетської дискотеки. Він задумливий, мрійливий, добре розбирається в техніці і радіоапаратурі, і тому його в групі називають «царем магнітофонів».

«Коли комусь потрібно допомогти в навчанні, товариші роз'ясняють по-дружньому», — говорить Аліса. І вона дуже рада, що вчиться саме в цій групі, де зібрались славі дівчата та хлопці, котрі ніколи не нудьгують.

«Швидко летять студентські роки», — говорить Аліса, — здається зовсім недавно ми вчилися на першому курсі, та скоро вже будемо закінчувати третій курс. А недавно ми вже кінчили вивчати математику, і так жаль... Все життя хотілось би присвятити математиці. Майбутня професія — інженер Алісі дуже подобається, і коли про це говорить з нею, вона мрійливо посміхається...

л. пилипенко.

□ СПОСІБ ЖИТТЯ РАДЯНСЬКИЙ

Дім — власний, будова — громадська

Звичайний для сільської місцевості термін «індивідуальний забудовник» втратив сенс у багатьох селах Бершадського району. Тут набуває все більшого розмаху зведення житла й інших присадибних споруд кооперативами забудовників.

Члени цих самодіяльних товариств, об'єднавши зусилля і встановивши черговість, у вільний від роботи час влаштовують суботники та недільники, сходяться громадою до того чи іншого майбутнього новосела і в комплексі виконують роботи. Як засвідчує практика, будівництво в такий спосіб ведеться швидко, добротно й дешево.

В селі Джулинці кооперативними зусиллями зведено за минулий рік більше 10 добротних хат. Його жителі спільною добровільною працею благоустроїли вулиці, створили квітники, зони відпочинку. Джулинці присвоєно звання «Село високої культури, зразкового громадського порядку та високопродуктивної праці». Всього ж в районі побудовано за рік 180 власних будинків.

Свою діяльність кооперативи погоджують з правліннями колгоспів та Радами народних депутатів, які надають допомогу забудовникам матеріалами.

«Новини Поділля».

НЕ ПОКЛАДАЮЧИСЬ НА БОГА

Вручаючи в руки божі долю своєї пастви, отці католицької церкви, проте, не мають наміру робити те ж саме — з коштовностями, що їм належать, зокрема з творами мистецтва. Надто вже байдужий всевишній до крадіжок, які почастилися в музеях Ватикану, де зберігається багато неоціненних шедеврів. Тому, хоч бог усе бачить, церковники звернулись за допомогою

до сучасної техніки. В залах картинних галерей встановлено сховані телекамери, змонтовано багато сигнальних пристроїв, у тому числі прилади інфрачервоного випромінювання і лазерне обладнання.

Тепер ценці, які чергують біля контрольних пультів, скаржаться, що, крім молитов, вони вимушені зубрити формули з телемеханіки і електроніки.

НОВІ КНИГИ

Пакети прикладних програм. Методи і розробки. (Под ред. В. М. Матросова і О. Г. Дивакова. — Новосибірськ: Наука, 1981. — 223 с.)

Книга представляє інтерес для разработчиков прикладного программного обеспечения. Пневматические устройства и системы в машиностроении: Справочник (Под ред. Е. В. Герца. — М.: Машиностроение, 1981. — 408 с.)

Справочник рассчитан на инженеров, занимающихся проектированием и эксплуатацией пневматических приводов и систем управления. Эффективность применения высокомоментных двигателей в станкостроении. — М.: Машиностроение, 1981. — 144 с. (Электротоматика станков).

Книга предназначена для ИТР, занимающихся проектированием и эксплуатацией станочных электроприводов.

Назарчук М. М., Панченко В. Н. Ограниченные струи. — К.: Наукова думка, 1981. — 212 с.

Книга предназначена для научных и инженерно-технических работников, занимающихся разработкой и проектированием струйных средств циркуляции.

Редактор
В. ВІТКОВСЬКИЙ.